

Legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti.

2009. December 08.

Igehirdetés, Bikádi László, Hajmáskér 2009.11.29.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Te nagyon jól tudod, hogy mily gyakran érezzük magunkat kicsinek és erőtelennek. Erőtelennek egyéneként, és erőtlennek, mint gyülekezet, és mint egyház. S hányszor látjuk azt, hogy hatalmas természetű, harcra kész Góliátok rázzák felénk lándzsájukat, fenyegetnek, s eltiprással fenyegetőznek.

Urunk és Istenünk, mi benned bízunk. Te vagy az, aki le tudod csitítani a mi rettegésünket, Te vagy az, aki késszé és képessé tudsz minket arra tenni, hogy bizakodva nézzünk az eljövendő felé. S csak Te vagy az, aki ahol a mi emberi erőnk kevés, győzelmet tudsz aratni Góliáton.

Urunk és Istenünk, a Te áldó szereteted vegyen körül minket, s add meg nekünk, hogy Advent első vasárnapján Terád tekintsünk, s ne az oly gyakran ellenségesnek nevezett világra. S gondoljunk arra, hogy nem kardban és lándzsában, nem is a kardforgató erejében, hanem egyedül a Te kegyelmedben van a győzelem, minden ember számára e a földön. Ámen!

Így szól hozzánk Istennek igéje, Pál, Galatákhöz írott leveléből, annak a 4. részéből, a 12-től a 20-ig terjedő versekből.

„Testvéreim, kérlek titeket: legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti. Semmivel sem bántottatok meg. Hiszen tudjátok, hogy az első alkalommal testi erőtlenségemben hirdettem nektek az evangéliumot, és ti mégsem estetek abba a kísértésbe, hogy engem testi erőtlenségem miatt megvessetek vagy megutáljatok, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust. Hova lett a ti boldogságotok? Mert bizonyrágot tesztek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok, és nekem adtátok volna. Most pedig az ellenségek lettem, mert az igazat mondom nektek? Nem jó szándékkal buzgólkodnak értetek, hanem el akarnak titeket főlem szakítani, hogy aztán értük buzgólkodjatok. Helyes az, ha valaki mindenkor a jóért buzgólkodik, és nem csak akkor, amikor ott vagyok közöttetek, gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmas között szülök meg, amíg kiformalódik bennetek a Krisztus. Szeretnék azonban most ott lenni nálatok, és változtatni a hangomon, mert bizonytalanságban vagyok felőletek.”

Kedves Testvéreim! Advent első vasárnapján Pál apostol szavai biztatva és tanítva szólnak hozzánk. Tanítanak azért, hogy fel tudjunk készülni az előttünk álló karácsonyra. Tanítanak arra, hogy legyen időnk ünneplőbe öltöztetni a lelkünket, és hogy legyen időnk arra, hogy miként a galaták, vagy ahogy gyakran mondjuk a Galácia-béli gyülekezet, képes volt arra, hogy megmaradjon ezer esztendőn keresztül. Sőt mind a mai napig is léteznek keresztyén emberek a világnak azon a részén, akik magukat közvetlenül ennek az első gyülekezetnek a folytatásaként szokták kinyilvánítani, hogy ők élhessenek. Figyeljünk oda, mi is történt abban az első gyülekezetben.

Pál apostol, mikor elment hozzájuk, hirdette nekik az ígét, az emberek fogékonyak voltak a Krisztusra. Fogékonyak voltak az Evangéliumra, és követték Pált, annak ellenére, amit ő így fogalmaz meg: testben erőtelen voltam.

Ennek a „testben erőtelen voltam” kifejezésnek a keresztyén ember számára két jelentése is van. Testben erőtelen az, aki beteg, és testben erőtelen az, akit túl sok minden köt ehhez a földi világhoz, akit a földi vágyai, a földi bűnei lehúznak.

Amikor oda ment a galatákhöz, Pálról mindenki tudta, hogy ki érkezett. Tudták, hogy ez volt az a bűnös ember, aki el akarta pusztítani a keresztyéneket. Ez volt az, aki mindent megtett azért, hogy Krisztus ügyét eltörölje ebből a világból.

És egyben beteg is volt. A Biblia más helyeiről tudjuk, hogy beteg emberként érkezett oda, egy olyan világba, egy olyan görög világba, ahol az emberek úgy gondolták, hogy az ép testben ép lélek elv alapján, aki beteg, annak az Istennel is számadása van, aki beteg, annak rejtett bűnei vannak, aki beteg, az megvetendő. Azt inkább ki kell lökni a társadalomból, mert csak azok lehetnek igazán értékesek, akik erősek, és akikre jól esik ránézni. Úgy néznek ki, mint ahogy ma fogalmat alkotunk az antik görög szoborról. Mondjuk így: tökéletesek.

Pál, amikor megérkezik a galatákhöz, beteg, erőtelen és húzzák a szívét, a lelkét, a lelkiismeretét azok bűnök, amiket nem is olyan régen elkövetett, mikor üldözte a Krisztust. És a galaták fogadják, a galaták meghallgatják. Úgy érzik, igen, a mi emberünk, Krisztus embere. Olyan, mit mi, és mi olyanok tudunk lenni, mint ő. Kapta a kegyelmet valakitől, és ha ő kapta, akkor nekünk is jut az Isten szeretetéből, Isten kegyelméből. Pál azt mondja – emlékszem rá, mikor ott voltam, ha tehettétek volna, szemeteket is kivájtátok, és oda adjátok nekem.

Mi is használjuk ezt a kifejezést itt Magyarországon, a magyar nyelvben, hogy inkább a szememet vájják ki. De ez a görög kultúrában még sokszorosan olyan mondat, ami a görög embert figyelmezteti. Hiszen, nem tudom ismeritek-e Oidipus király drámáját, aki, amikor kiderül az, hogy tudatlanságában a saját édesanyját veszi feleségül, kiszúrja a szeméit. Utána vándorol a világban, sehol sem fogadják be, és senki sem fogadja el őt, mert a görög kultúrában, ha valakinek kivájták a szeméit, az halálra volt ítélve. Ha nem a sebláz ölte meg, akkor megölte az emberek megvetése. Mert a bűnösöknek, az életre nem méltóknak, az Isten napját – mondjuk így – nem látható embereknek a büntetése volt ez. Pál azt mondja, még erre is képesek lettek volna érte, az Evangéliumért, a Krisztusért.

S miért voltak erre képesek? Azért, Kedves Testvéreim, amit számon kér tőlük az apostol, hogy hová lett a ti boldogságotok? Igen! Az emberek számára, az Istennel való együttlétnek az egyik legfontosabb momentuma az, hogy az ember boldog attól, hogy az Isten közelében lehet. Az ember örvendezik azon, hogy nincs egyedül. Az ember

szépnek és jobbnak látja pusztán azért a világot, mert érzi, hogy valaki szereti őt, és ő is szerethet valakit. S ez a boldogság, amit hirdetett Pál a galatáknak, amit megtapasztaltak ezek az emberek, gyülekezetet épített belőlük.

Bár emlékszik arra, hogy milyen jó volt ott lenni, együtt örvendezni a Krisztusban, bizonyosságot tenni arról, hogy kit hogyan szólított meg az Evangélium, és elmondani egymásnak, hogy milyen jó dolog, hogy az Isten egyformán szeret minket, bűnösöket. Akiknek vagy ez, vagy az, vagy amaz, a fogyatékoságunk az életben, de mégis kiteljesedhetünk, nagynak és erősnek érezhetjük magunkat, mert nem vagyunk egyedül. Hiszen a Krisztus Evangéliumának, ott és akkor a galáciai-béli egyszerű emberek számára is az volt az üzenete, hogy a világot gyakran Góliátnak, nagynak és erősnek, legyőzhetetlennek látjátok, s ti picik vagytok és erőtlenek, és reszkettek és féltetek. De nincs okotok rá, mert Isten Fia eljött ebbe a világba, legyőzte már Góliátot, legyőzte ezt a világot, és nektek nincs más dolgotok, csak hogy e felett örvendeztetek, és ezt hirdessétek. Egy boldog, egy örvendező gyülekezet, akit otthagy Pál. Néhány év múlva, amikor levelet kap az apostoltól, ezt a mondatot kell hogy olvassa: " *Hova lett a ti boldogságotok?* "

És Kedves Testvéreim, ilyenkor, mikor olyan hosszúak az éjszakák, amikor hűvös és nyirkos idő van, és a keresztyén ember is úgy érzi nagyon gyakran, hogy olyan depresszióba hajló, olyan búskomor a hangulatunk, nagyon fontos, hogy ez a mondat egyszer csak megjelenik előttünk. Hová lett a tavaszunk, a nyárunk, vagy éppen az őszi szüretnek a boldogsága az életünkben? Talán ezért olyan fontos, hogy Adventben, négy héttel a karácsony előtt már elkezdjük emlékeztetni magunkat a világtörténelem legnagyobb boldogságot hozó momentumára, hogy Isten Fia eljött ebbe a világba.

Még nincs Karácsony, még nincs Szenteste, nincs se fa, se jászol, de mi már arra gondolunk, hogy néhány hét és ünnepelni fogunk. Az év legsötétebb éjszakáját majd világosságba borítja a sok száz sok milliónyi gyertya, amely mindenütt meg lesz gyújtva a világon, és emlékeztet minket arra, hogy a világ világossága sötétség idején jelent meg. Hogy a feketében, a sötétben, a depresszióban, a gyászban, az örömtelenségben, egy apró fény: az Isten szeretete.

Pál apostol is ezért írja ezt a levelet a galatáknak, mert látja, hogy az ő egükön is elsötétedett az égbolt, eltűnt a fény. A gyülekezetből eltűnt az öröm. Valakik elkezdtek Krisztus és a gyülekezet közé állni. Pál azt mondja, vigyázzatok! Vigyázzatok mindenkire, főként azokra, akik csak akkor kegyesek, akkor örvendezők, akkor nyájasak, amikor jelen vannak. De mihelyt elmentem meghasonlásokat szítanak, haragokat. Mondhatnánk így: vigyázzatok azokra, akik, amikor jelen van a gyülekezet vezetője, presbitere, mikor ott a pap, ott az esperes, vagy ott a püspök, akkor nyájas, kedves, de amikor elmegy, akkor intrikálni kezd. Akkor odaáll Krisztus és a gyülekezet közé. Odaáll az Ige, s az Ige hallgatója közé. Vigyázzatok azokkal, akik vasárnap ájtatosak, de hét közben megpróbálják a gyülekezetet elfordítani az Istentől, akik rosszat akarnak nektek.

Persze Pál ezt is sokkal jobban fogalmazza meg, mint bárki más a történelemben, mert pozitív módon csinálja. Azt mondja, hogy helyes az, ha valaki a jóért buzgólkodik, akkor, amikor ott vagyunk, és akkor is, amikor nem. Helyes, ha valaki jót akar tenni, és jó dolgokkal, örömmel telik el a szíve vasárnap az Isten tiszteletén. De azzal kéne eltelni hét közben is. Arról kéne beszélni, bizonyosságot tenni életének minden pillanatában.

Kedves Testvéreim! Az a hangnem is megváltozik a levélben, ami először azt mondja a galatáknak, hogy ti olyanok vagytok, mint én, és én olyan vagyok, mint ti. Mit mond neked? „*Gyermekeim*”. Már nem azt mondja, hogy egyenrangú félként beszélget. Megszűnt az öröm. A ti életetekből hiányzik az, ami naggyá és erőssé tette a galáciai-béli gyülekezetet. Az apostol atyáként kezd viselkedni velük. Oda hajol hozzájuk, s azt mondja, hogy – titeket én újra, meg újra fájdalmaim között szüllek meg.

Mit jelent ez? Azt, hogy az apostol igenis tépelődik, igenis aggodalmaskodik, igenis imádkozik minden egyes tagjáért annak a gyülekezetnek, hogy béküljön meg, hogy költözzön a szívébe vissza az öröm, hogy újra találja meg a Krisztust, és tudja megjeleníteni.

Tudjátok, engem nagyon sokat gondolkoztatott ez az Ige, mikor először hallottam, hogy mit jelenthet az, hogy kiformalódik bennünk a Krisztus. Mert azt is jelenti, hogy mi látunk magunk előtt egy Krisztus arcot, egy Isten képet, de ez azt is jelenti, hogy kiformalódik általunk a Krisztus. Mutatunk egy Isten arcot, mutatunk egy Krisztus képet a világnak. Aki szintén tud odafordulni, aki szintén tud lehajolni, aki szintén tud segíteni, aki szintén tud örülni. Mert nincs egyedül, mert érti azt, hogy nem nagy ár elveszíteni a szemünket, nem nagy ár elveszíteni az egészségünket. Mondhatnak ránk ebben a világban bármit. A legnagyobb érték, ha megtaláltuk a Krisztust, s a Krisztusban egymást.

Az apostol nem is mond többet: „*szeretnék azonban most ott lenni nálatok, és változtatni a hangomon*” Vajon, miért mondja ezt? Azért, Kedves Testvéreim, mert bármennyire is személyes hangú egy levél, az mindig egy közösséghez szól. Az apostol pedig egyenként ismer mindenkit. Más hangon szólok egy fiatalhoz, más hangon szólok egy öreghez, másként hajlunk oda egy beteghez, s másként állunk meg egy egészséges ember előtt. Másként fordulunk oda ahhoz, akinek gyásza van, akít fel kell emelnünk, akinek az örök életről tesszük a bizonyosságot. S másként fejtjük meg azt, aki talán akarattal, talán akaratlanul, de elkóborolt, s másokat próbál elszakítani a nyájától. Mennyire megváltozik a hangunk, ha egy hozzánk közel állóhoz szólok, és mennyire megváltozik akkor, ha egy idegenhez.

Kedves Testvéreim! Az apostol tudja azt, hogy mindenkit egyénileg kell megszólítani. Isten gyermekeinek nagyon fontos feladata, hogy globálisan, összességében üzenetet adjanak. De nagyon fontos az is, és ezért vannak a gyülekezetek, hogy az egymás mellett ülők a padban, és az egymás mellett élők a hétköznapiakban, személyes hangon, egymáshoz fordulva tudják hirdetni az Evangéliumot. A sötétségben a világosságot. A magányban a közösségre találás lehetőségét. Amikor a téli halott tájat nézzük, akkor az új élet születését egymásnak.

Kedves Testvéreim! Az apostolnak, és minden pásztorának legeltitkoltabb vágya az, hogy bárcsak mindig, mindenkihez egyenként, újra elmondva szólni tudjak. Keresztyéni gyülekezetnek a leghőbb vágyának kell lennie, hogy mindenkihez, hívőhöz, hitetlenhez, baráthoz és ellenséghez oda tudjon fordulni, bizonyosságot tudjon tenni. Változtatva a

hangján, hol így, hol úgy. Hol együtt érzően, hol vidáman. Miért? Azért Kedves Testvéreim, mert legyünk őszinték, akik nincsenek a közelünkben, akik nincsenek közöttünk vasárnapról vasárnapra, akikkel nem vagyunk életközösségben, azokkal kapcsolatban bizonytalanok vagyunk. Bizonytalanok vagyunk, hogy nem veszítjük-e el. Bizonytalanok vagyunk, hogy jól látják-e, hallják-e, értik-e az Isten üzenetét. Vajon jól kifomázzák-e önmagukban és önmagukból a Krisztust? S nem más, az Isten gyűjtő, egységet teremtő lelkének a célja és akarata, mint hogy mi vigyázni tudjunk egymásra, odafigyelve és odafordulva. Letörölve a gyász könnyeit. Összekapaszkodva, amikor nehézségek érnek, és vidáman járva az emberek előtt, mutatóva, hogy igen, talán télen, amikor mi vagyunk az elsők, akik Advent első vasárnapján elkezdünk örvendezni, elkezdünk az előttünk lévő négy héten arra gondolni, hogy Isten Fia eljött e világba. Se halálba, se életbe, sem örömben, sem bajban ne legyünk egyedül, hanem mindig legyen, aki vigyáz ránk, mindig legyen egy társunk az úton, s mindig legyen valaki, akinek mi magunk is társai lehetünk. Ámen!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te tanításodat. A Krisztust, aki eljött e világba, s aki már most, négy vasárnapal az ünnep előtt is felvidítja a mi szívünket, s vigasztalást ad az élet nehéz perceiben. Urunk, kérünk, engedd, hogy az Ő evangéliuma mindenhová eljusson e világban. Hogy velünk, és általunk, ha kell éppen a mi erőtelenségünk által, de az emberek megláthassák a Te fenséges munkádat, láthassák e földi életben a Te mennyei királyságodat. Urunk és Istenünk, őrizd és vigyázz a mi gyülekezeteinkre. Óvj minket, Dávidokat, s engedd, hogy ne rettentsem sok ezernyi körülöttünk lévő Góliát. Láthassuk azt, hogy munkánkat éppen erőtlenségünk által a Te kegyelmedből tudjuk elvégezni. Megértésük, a mi elhívásunk nem a győzelemre, hanem a Te Igédnek a folytonos munkálására szól.

Mennyei Atyánk! Adj nekünk erőt és adj nekünk hitet. Óvj minket a hideg téli éjszakákon, s adj erőt, hogy minden nappal boldog mosollyal az arcunkon tudjunk felkelni, s indulni feléd.

Mennyei Édes Atyánk! Vigyázz a gyászolókra. Különösen óvd Szok István testvérünk itt maradó családját, s adj nekik erőt, hogy Tenálad békességre találjanak, s engedd, hogy közénk jöjjenek a baráti szóra, a testvéri megtartásra.

Minket pedig segíts, hogy tudjunk indulni a világba, megszólítani azokat, akiket féltünk, akikért aggódunk, akik felől bizonytalanok vagyunk. S engedd, hogy ne levélben, ne közösségileg, hanem minél több embert egyenként, kézen fogva tudjunk eléd vezetni, hogy hittel járva imádkozhassanak úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.